

Jo Kuik

De Rozenbuurt, arm... maar gezellig!

Ik ben Johannes Jacobus van Kuijk, maar ze noemen me altijd Jo, doodgewoon Jo. Ik ben een echte Kuilenburger. Geboren tegenover het huis waar ik nu nog woon. We hebben altijd in de Goilberdingerstraat gewoond. Ik weet nog als de dag van gister dat wij als schooljongens 's avonds vaak noten gingen kloken, je weet wel, met zo'n knuppel. Ik zat maar te draaien in de bank en keek naar buiten. De meester, een liefhebber van noten, had me al lang door. Van leren komt toch niets terecht zei hij, ga jij maar. De andere in de klas wisten niet, dat ik de meester de helft van de noten gaf! Ja, dat was een leuke tijd.

Mijn vader was koperslager. Dat werk vond ik wel wat zwaar, ik voelde er niets voor en werd leerjongen bosjesmaker op de sigarenfabriek De Trio. Bij de oude Jan v.d. Vliet. Maar ook dat werk beviel mij slecht. Ik verlangde naar de vrije natuur. Ten slotte zijn we bij ons thuis zelf een sigarenfabriekje begonnen. Dat draait nu al 30jaar. Ik trok vaak met de fiets, beladen met sigaren, de boer op. Naar het Gooi, maar ook naar Beusichem. Ja, in die dagen had je een beste sigaar voor 3cent. Maar denk niet dat die toestand ideaal was. Het kwam vaak voor, dat mensen een kwartje voor 10 sigaren boden. Ook moest ik wel eens ruilen met wat eieren. Ja dat waren slechte dagen. Geen geld en geen vermaak. Wel denk ik altijd met vreugde terug aan de tijd toen ik nog voetbalde bij Vriendenschaar. Ik heb het driemaal meegemaakt dat we kampioen werden, maar in de promotiewedstrijd ging het telkens mis. Het is eens voorgekomen, dat we met vijf broers in het eerste stonden. Dat waren Jan, Wim, Manus, Co en ik. Of we toen gewonnen hebben? Nou, dat zou ik niet met er kunnen zeggen! Wel weet ik nog dat het een fijne wedstrijd was.

Ik ben stapel op vissen. Ik ben dan ook al vele jaren lid van de Culemborgse hengelsport vereniging. Als ik daar van ga vertellen, dan zitten we nog wel een paar dagen. Ik mag graag hengelen, al doe ik het niet om de vis, maar om de sport. Toch is het wel eens aardig als je wat bijzonders meemaakt. Het is alweer een jaar of wat geleden, ik zat in mijn eentje aan de vliet te snoeken.

Ik had een paar keer beet gehad en een paar ondermaatse snoekjes op de wal gebracht. Ik denk Jo daar schiet je niets mee op. Uit verveling legde ik nog eens in, en weer schoot de dobber weg. Weer zo'n haring dacht ik. Plotseling kwam de dobber terug, en gelijk tjoep, met een vaart weer weg. Ik dacht: dat kon wel eens wat aardigs zijn. De spanning zat er gelijk in. Want dat is wat als je iets groots vangt! Daar van kunnen alle en zij meepraten, die dat meegemaakt hebben. Ik vergeet het nooit! Het werd een gevecht van je welste! Maar gelukkig kwam er net een marskramer langs. Hij zag me vroegen en stapte af. Ik zeg: kerel pak de lat even vast, dan ga ik op mijn buik liggen, om de snoek te grijpen. Ik hoor de marskramer nog vragen of het lang zal duren. Zo verdien ik vandaag geen cent, was zijn bescheid. Maar plotseling kreeg ik een kans, greep de snoek achter zijn kieuwen en ja hoor, ik kreeg hem op de wal. Het was een kanjer van wel een meter lang! Jonge, jonge, wat een ding. Voor de kop alleen zou een mens al bang worden. Ik had niet op die scherpe tanden gerekend en hij had me flink gebeten. Toen de kanjer op de wal lag, hebben we er samen om staan dansen! Daarna bonden we hem vast aan een boom. Laat ie nou even later het touw stuk gebeten hebben! Toen heb ik hem zonder markeren aan mijn fiets gebonden en ging het stadwaarts. De kop van de snoek heeft lange tijd bij Kobus van Zanten in de etalage geprikt, geprepareerd uiteraard.

In de Rozenbuurt woonde een man die een handeltje dreef. Eens kwam er iemand bij hem op bezoek die zo langs zijn neus vroeg: wat verdient u nu zo per week? Nou, blufte het mannetje, minstens zo'n tachtig gulden. Dat is niet mis, zei de bezoeker. Naar later bleek was het een belastingambtenaar. Toen de aanslag kwam dacht ik dat het handelsmannetje stapelgek werd. Hij verdiende namelijk amper droog brood. Ook was er één die altijd vertelde dat hij veel geld bezat. Hij liep dan ook steevast met een dikke portefeuille rond. Toen hij op een goede dag in mijn winkel stond zag ik dat er een oude krant in zat.... Och ja, de humor is

Culemborg zoals het was

Culemborg zoals het was

tegenwoordig ver te zoeken.

We zijn allemaal te zakelijk geworden. Man, als ik vroeger ergens binnen kwam en er was een bruiloft of een verjaardag, dan sprong ik op een stoel en begon te vertellen. Het verhaal raakte soms kant nog wal, maar geen nood, we hadden leut! En dat moet een mens op zijn tijd ook eens hebben.

Vroeger was het altijd gezellig bij ons in de buurt. De Rozenbuurt bestond nog en daar was wel het een en ander te beleven. Daar woonden, arme, maar geweldige gezellige mensen. Er zat pit en humor in! De jenever werd er gedronken uit een kopje zonder oor. Dat smaakte goed en er zat meer in, dan in een glaasje. Met weemoed denk ik aan die Rozenbuurt terug! Met het verdwijnen van die woningen is een onvervangbaar stuk Culemborg verdwenen. Voorgoed verdwenen....

Ook voor de visclub loop ik me het vuur uit mijn sloffen. Elk jaar houden we een hengelconcours en dan sleep ik de prijzen bij elkaar, van leveranciers e.d. Dat is altijd een gezellige middag. Visserslatijn?

Nou. Daar kan ik van meepraten. Ik stond eens te vissen toen er een stadse mijnheer bij me kwam staan. Een praatje over het vissen en al gauw de vraag: "hebt u wel eens wat bijzonders gevangen ? ". Ik denk, nou broer, daar ga je ! Ik aan het ver tellen. Ik stond eens te vissen bij Fort S poel en k reeg beet. Het was een k anjer . Dat kon je wel ge-
waarworden aan het trek ken. Ik haalde op en een enorme snoek zat aan de haak. En schrik niet, het dier had een eendennest op zijn ver-
weerde kop. En mijnheer, er lagen 10 eieren in. Jammer met het op
halen vielen er drie kapot. Dat was zonde, zei het stadse meneertje,
en hij stapte op zijn fiets en reed weg.

Mijn kameraad kan het nog beter. Die vertelde dat hij stond te vissen en ook een enorme snoek te pakken kreeg. Hij vocht als een leeuw maar kon de snoek slechts met de grootste moeite op de wal krijgen. De hengel boog tot aan het water door, plotseling schiet de lat om hoog, een enorme snoek vliegt door de lucht en ploft in het weiland neer. Precies op een klein varkentje. De snoek verslond het varkentje vlugger dan het te vertellen is en , ik zie het nog gebeuren, was me te slim af. Laat ie nou de poten van het varken gebruiken om weg te hol-
len... Tegen zo'n verhaal kan niemand op.

Dit verhaal is eerder verschenen in de Culemborgse Courant op 27 maart 1964.